

רצון יראיו יעשה...

1. עין איה / שבת א / פרק ראשון / מג.

ת"ר הנכנס לבקר את החולה בשבת אומר שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבא. מציאות התחלואים פועלת פעולה טובה על תכונת האדם, על ידם האדם נכנע מלפני ד', והידיעה של אפשרות החולי למין האנושי פועלת לטובה לרכך קושי עורף של קשי עורף ולבצר זדון רעי לב.

א1. נפש החיים שער ב יא

כי באמת יפלא איך שייך לבקש להתחנן כלל לפניו ית"ש להסיר מעליו צערו ויסוריו כמו בענין רפואות הגוף. הרופא משקהו סמנים חריפים. או אם הרופא מוכרח אף גם לחתוך אבר לגמרי שלא יתפשט ארס החולי יותר. האם יתחנן אליו החולה שלא ישקהו הסמנים או שלא יחתוך האבר. הלא החולה עצמו שוכרו לכך. כן איך ישפוך שיח לפניו ית"ש להסיר מעליו היסורים?

ב1. תלמוד בבלי מסכת תענית דף כה/א

רבי אלעזר בן פדת דחיקא ליה מלתא טובא עבד מלתא ולא הוה ליה מידי למטעם. שקל ברא דתומא ושדייה בפומיה. חלש לביה וניס. אזול רבנן לשילוי ביה. חזיוהו דקא בכי וחייד ונפק צוציאתא דנורא מאפותיה. כי אתער אמרו ליה מאי טעמא קבכית וחיכת? אמר להו דהוה עמי יתיב ברוך הוא ואמרי ליה עד מתי אצטער בהאי עלמא? ואמר לי אלעזר בני ניחא לך דאפכיה לעלמא מרישא אפשר דמתילדת בשעתא דמזוני אמרי לקמיה כולי האי ואפשר:..

ג1. תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף יח/ב

הא דרבא שמעיה להווא גברא דבעי רחמי ואמר תזדמן לי פלניתא אמר ליה לא תיבעי רחמי הכי אי חזיא לך לא אזלא מינד ואי לא כפרת בהי בתר הכי שמעיה דקאמר או איחו לימות מקמה או איחי תמות מקמיה אמר ליה לאו אמינא לך לא תיבעי עלה דמילתא הכי ...

2. אוצרות הראי"ה / מאורות הראיה / מאורות התפילה פרק ראשון

התפלה מה היא? השבת הרגש העדין למקומו, הצלת הנשמה מהמהומה הגסה של החיים. שוקע האדם בקטנותו בולילה, בגסות, בטומאות שונות; ויכול הוא לרדת לתהומי תהומות של זוהמא. איננו ממתין עד שתגבר הרעה. צועק הוא לאלהיו, מתרומם ומתעלה, והנפש מחלפת כח ומתקדש. אשרי מי שלא עבר עליו זמן גדול ולבו מוקשה מפנייה תמימה אל על. הוא רואה חיים, חיים של אמת, חיים של טהרה פנימית.

3. ספר רוח חיים על אבות - פרק א משנה ב

וכללו של דבר שמיום שנתקנה לא היה בעולם שתי תפלות שיעשו רושם שוה למעלה ושיעלו למדגה אחת. כי משונה בזה תפלת היום מתפלת אתמול כי יעבור והכל תלוי בתיבות אלו. ולכך הוצרך נבואה לזה וכל הכוונות והסודות שנתגלו על התפלה עד היום אינם כטיפה מים הגדול נגד הכוונה שהשיג הקטן ממאה ועשרים זקנים וגם הגדול שבהם לא השיג רק כפי ערכו ושורש נשמתו.

4. שמונה קבצים ה רכט.

התפילה היא מרוממת את הרצון, ומעלה אותו למרומי מקורו. משיבה היא את המהותיות התוכית של האדם אל האלהים, ובזה הרצון של העתיד הגדול מתבסס. וכפי עומק ההכשר של יסוד הרצון להתעלות, ככה תהיה פעולתו.

א4. אוה"ק ג נד

הרצון הפרטי איננו דבר בודד, סעיף הוא מהרצון הכללי... וכפי ערך הדבקות האיכותית הזאת, הרצון הזה הפרטי, שנשתחרר מפרטיותו, והוא הולך, רץ מדות, עף וטס, ומתגבר מתוך חזרתו ליסוד חייו, למקור מחצב מהותיותו, לעומק רצון ד', אדון כל, הרי הוא פועל את פעולתו, כפי רצונו וציורו.

ב4. אורות הקודש / חלק ג - מוסר הקודש / עמוד נד

צריכים להסביר את היסוד של התפלה... הרצון הפרטי איננו דבר בודד, סעיף הוא מהרצון הכללי, משפע הרצון המתעלה מעל לכל לראש, משפעת הרצון המחולל כל, הבורא כל עולמים, המחפש בכל יום תמיד מעשה בראשית. חלוש הוא הרצון המסועף, אפס היא מדת היכולת שלו, מפני שהוא בציורו נפרד מהחפץ הכללי, לפי אותה המדה של עז הדבקות אשר להרצון הפרטי בהרצון המקודש הכללי, לפי מדה זו הרי הוא מתעלה, ויכלתו מתגברת. בעת התפלה, שהאדם פונה אל ד' מעומק רצונו, מתעלה העז המהותי של הרצון הפרטי שלו. וכפי ערך הדבקות האיכותית הזאת, הרצון הזה הפרטי, שנשתחרר מפרטיותו, והוא הולך, רץ מדות, עף וטס, ומתגבר מתוך חזרתו ליסוד חייו, למקור מחצב מהותיותו, לעומק רצון ד', אדון כל, הרי הוא פועל את פעולתו, כפי רצונו וציורו.

ע"ע

2. רמב"ם יד החזקה - הלכות מתנות עניים פרק ז

(ז) מי שאינו רוצה ליתן צדקה או שיתן מעט ממה שראוי לו בית דין כופין אותו ומכין אותו מכת מרדות עד שיתן מה שאמדוהו ליתן ויורדין לנכסיו בפניו ולוקחין ממנו מה שראוי לו ליתן ...

א2. רמב"ם יד החזקה (כתב יד תימני) - הלכות מעשה הקרבנות פרק יד

(יז) כל הקרבנות שעברו עליהן שלושה רגלים, לא נפסלו, אלא מקריבן, וכשרים; ובכל יום ויום אחר השלושה רגלים, הוא עובר בלא תאחר, ובית דין מצווין לעשותו מיד, עד שיקריב קרבנותיו ברגל שפגע בו תחילה. אף על פי שנאמר "לרצונו" (ויקרא א, ג), כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, בין שנדר ולא הפריש, בין שהפריש ולא הקריב - כופין אותו עד שיקריב:

ב2. רמב"ם יד החזקה - הלכות גירושין פרק ב

... שאין אומרין אנוס אלא למי שנלחץ ונדחק לעשות דבר שאינו מחוייב מן התורה לעשותו כגון מי שהוכה עד שמכר או נתן אבל מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה והוכה עד שעשה דבר שחייב לעשותו או עד שנתרחק מדבר שאסור לעשותו אין זה אנוס ממנו אלא הוא אנוס עצמו בדעתו הרעה לפיכך זה שאינו רוצה לגרש מאתו שהוא רוצה להיות מישראל רוצה הוא לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות ויצרו הוא שתקפו וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני- כבר גרש לרצונו.

ג2. עין איה / ברכות א / פרק רביעי-תפילת השחר / טו. ברכות כח/א

... ויתבאר ביותר עפ"י הרמב"ם בה' גרושי י שמשו"ה מועיל כפי עד שיאמר רוצה אני בדבר מצוה, מפני שפנימיות הלב הישראלי נוטה למצוה והיצה"ר הוא מבחוץ מטמטם הלב, ע"כ כיון שנכפף טבעו מסכים הוא לרצון האמיתי. ע"כ אם לב האדם מוחזק לבלתי ישר, אז כיון שתוכו אינו טוב מה בצע במה שחיצוניותו טובה. אבל לפי מה דקיימא לך שהאדם הוא ישר בטבעו וחטאיו הם מסרים חיצונים בו. כיון שברו טוב הוא מסכים ודאי לתוכו האמיתי. ואע"פ שנמצאים הרהורים ודברים בלתי טובים. ע"כ